

OOK ALS
CRIME-PODCAST

KATER

Wie vermoordde Chloë?

**MARGJE
WOODROW**

JEUGDTHRILLER

Margje Woodrow

KATER

Wat leuk dat je Kater gaat lezen!

Wist je dat van dit verhaal de allereerste crime-podcast voor jongeren is gemaakt? Cool, hè?

Het is een superspannende audiothriller. Dat wil je horen!

Onder de QR-code vind je de trailer, of scan de Spotify-code om meteen te beginnen met luisteren.

Veel lees- en luisterplezier!

Liefs, Manjje

Zaterdagavond, 22.55 uur

‘O nee!’ roep ik. ‘Dit kan echt niet!’ Ik zet mijn glas neer en wurm mezelf tussen dansende en zweterige lijven door. Ellebogen in mijn zij. Haren in mijn gezicht. Niemand merkt me op. Ze gaan volledig op in het ritme van de muziek.

Wat denkt die weirdo wel? Hoezo is hij op ons feest? Heeft Chloë hem uitgenodigd? Als dat zo is, heeft ze een dik probleem met me. Ze weet hoe ik over hem denk. Waar is ze? Op mijn tenen probeer ik over alle hoofden in de woonkamer heen te kijken. De disco-lampen verblinden me.

Uiteindelijk vind ik Chloë bij de eettafel die nu de bar is. Ze is druk met een jongen. Ik ken hem niet. Maar er zijn veel onbekenden op ons feest. Het is veel drukker dan de bedoeling was. Ik pak Chloë’s arm vast en trek haar mee.

‘Nou zeg,’ snauwt ze. ‘Is er iemand dood of zo?’

Ik schud mijn hoofd.

‘Ted-dy,’ verzucht ze. ‘Stond ik net met eh, Jamie of nee... Jason...’

‘Die beesten,’ onderbreek ik haar. ‘Die... die moeten nú naar buiten.’

‘Wat?’ Chloë wijst naar de speakers aan het plafond.

‘Ik wil die beesten niet binnen hebben!’ schreeuw ik.

‘Huh? Beesten?’

Ik zucht en knik naar Yannick. Hij ligt languit op de beige loungebank met twee spartelende konijnen op zijn borst. Een blond meisje hangt verliefd tegen hem aan.

‘Kijk dan, is toch superzielig? Hij plet ze.’

Chloë haalt haar schouders op. ‘Joh, laat Yannick zijn momentje hebben. Die diertjes zijn wel wat gewend.’ Ze richt haar telefoon en schiet een paar foto’s. ‘Ik heb meer medelijden met dat meisje. Als ze zou weten wat voor player hij is...’ Ze maakt haar zin niet af.

Ik wil protesteren. Haar wijzen op onze afspraken. Maar als ik naar Chloë kijk, begin ik te twifelen. Zoals altijd staat ze er relaxed bij. Maak ik me weer drukker dan nodig? Stel ik me aan? Zeker niet, denk ik als ik verderop Jolijn spot in een leren jurkje dat niet van haar is. Ik wrijf over mijn voorhoofd. Het loopt helemaal uit de hand. Jolijn draagt een jurkje van Irene. En ik zie meer meiden in haar designerkleding. O, help! Als Irene erachter komt dat haar walk-incloset is geplunderd... Ik krimp ineen van schaamte. Hoe heb ik ooit ja kunnen zeggen tegen een feest in het huis van mijn oppasgezin? Deze superlieve mensen zijn twee weken in Amerika. Met hun kinderen. Ik pas op hun huis. Op alle dieren. Ik krijg er zelfs geld voor. Vrienden mogen langskomen. Blijven slapen is ook prima. Maar een feest geven... Het is zó onbeschoft van me. Zó stom. Zó asociaal en... Chloë aait over mijn rug.

‘Teddy, gaat het wel? Last van de tequila?’

‘Nee, dat is het niet,’ antwoord ik. ‘Ik vind het alleen heel stom wat er allemaal in dit huis gebeurt. Ons halve hockeyteam loopt rond in Irenes dure kleding. Hoeveel mensen heb jij wel niet uitgenodigd? Dertig, hadden we afgesproken. Dit zijn er zeker tachtig.’

Ze slaakt een geërgerde zucht. ‘Zo gaan de dingen gewoon. Kan ik ook niks aan doen. Probeer nou te genieten.’

Ik lach schamper. ‘Lekker makkelijk. Ik ben verantwoordelijk voor dit huis. Jij niet.’

Ze kijkt me indringend aan. ‘Luister,’ zegt ze. ‘Morgen fixen we alles. Oké?’

Als ik niet meteen reageer, vervolgt ze: ‘Want je verpest het zo ook voor mij. Ik heb meebetaald, weet je nog?’ Ze gebaart naar de flessen sterkedrank op de bar en naar het koelkastje erachter waar het bier in ligt. ‘En onwijs veel geregeld.’

Een paar tellen staar ik haar verbluft aan.

Dan draait ze zich om. Voor mijn neus begint ze close te dansen met Thomas. Mijn Thomas. Of nee. Eigenlijk is hij van Jolijn.

Ik kan wel janken van ellende. Weer overrulet Chloë me. Net zoals vanmiddag bij de Albert Heijn, toen ze met een winkelwagen vol boodschappen bij me aan de kassa kwam. ‘Het is super-easy,’ instrueerde ze. ‘Je scant een paar dingen, rekent af en je doet alsof je de kratten bier en alle flessen Hugo niet ziet.’

Ik sputterde tegen. Nam mezelf voor om het niet te doen. Toch heb ik voor minstens honderdvijftig euro van mijn werkgever gejat. Als het niet meer is.

Een hand zwaait voor mijn ogen. Ik knipper en kijk opnieuw Chloë’s grijnzende gezicht. ‘Nou, Thomas is *definitely yours*, hoor. Hij duwde me net

gewoon weg.’ Ze trekt een pruillip.

Wat ze zegt verrast me niet. Ik weet wat Thomas van Chloë vindt. ‘Pas een beetje op voor haar. En vertel haar vooral niet over ons,’ zei hij laatst. ‘Chloë handelt altijd in haar eigen voordeel.’

Ik lachte zijn woorden weg.

‘Joehoe. Ted-dy.’ Weer zwaait haar hand voor mijn ogen. ‘Je bent toch niet boos? Hij is mijn type niet, hè?’ Ze slaat haar armen om me heen. ‘Ik hoef hem echt niet.’

De eerste seconden blijf ik stokstijf staan. Maar ze trekt me tegen zich aan en na een tijdje begin ik mee te bewegen.

‘Zo ja,’ zegt ze in mijn oor. ‘Laat het los. Laat het gaan. Lekker dansen.’

Ik knik.

‘Morgen komt alles goed. Dan ruimen we de hele boel op.’

‘Echt, hè?’

‘Ey, schatje, ik ben dé schoonmaakqueen.’

Tuurlijk, denk ik. Je slaapkamer is altijd een grote bende, maar oké.

‘Zullen we ook even naar boven sneaken?’ vraagt ze. ‘Om iets anders aan te trekken? Misschien heeft Irene wel een speciaal laatje. Met spannende setjes. Kun je Thomas gek maken.’

‘Doe normaal.’

‘Grapje, Teddy, grapje.’ Ze laat me los, grist een fles tequila van de bar en snelt naar de trap.

Jaja, denk ik. Dat zeg je altijd. Ik volg haar naar boven. Ik weet nu al dat ze over een minuut alle laatjes heeft opengetrokken. Ze luistert niet. Als ik ‘nee’ zeg, hoort zij ‘ja’. Of ze lacht mijn twijfels weg en praat me in no time om. Zo ging het ook met dit feest.

Zaterdagavond, 23.23 uur

In de ouderslaapkamer van mijn oppasgezin trilt de vloer onder mijn voeten. De dj beneden geeft wel heel veel gas. Het is dat dit huis aan de rand van het bos ligt, anders stonden er nu burens op de stoep. Of erger: de politie.

‘Hier.’ Chloë geeft me de fles tequila. ‘Een paar slokken en je bent *in heaven*.’

Ik twijfel.

‘Je hebt het nodig,’ spoort ze aan.

Ik knik. Alcohol maakt me losser. Maakt mijn gepieker minder. Maar iemand moet scherp blijven en Chloë is dat duidelijk niet van plan.

Ze trekt het ene na het andere jurkje uit de kast. ‘Hm,’ zegt ze. ‘Roze maakt me bleek. Zwart ook. O, wauw, kijk deze dan. Goud is mijn kleur. Past mooi bij mijn blonde haar. Even passen.’

‘Maar het prijskaartje hangt er nog aan.’

‘Echt?’ Ze draait het label om. ‘Holy shit, 399 euro. Dat is voor mij vijf maanden kleedgeld.’ Ze schiet in het jurkje en draait een rondje voor de spiegel. ‘Staat goed, hè?’

‘Trek uit, Chloë. Als er iets mee gebeurt, dan...’

‘Dat gebeurt niet,’ onderbreekt ze me. Ze steekt twee vingers in de lucht. ‘Ik zweer het. Maak eens een foto.’ Met haar vingers vormt ze een hartje. ‘Please.’

‘Sorry, ik ben mijn telefoon kwijt.’

‘Je bent wat?’

‘Jaha, laat zitten. Ik heb hem ergens neergelegd, maar ik weet niet meer waar en nu zoeken heeft geen zin.’ Zuchtend draai ik me om. Haar jurkjesplan tegenhouden lukt toch niet. Beter ga ik ook genieten van dit feest. Ik zet de fles aan mijn mond en neem een flinke slok. En nog een. Mijn keel brandt, tranen springen in mijn ogen. Toch ga ik door met drinken.

‘Hèhè,’ verzucht Chloë. ‘Eindelijk, Teddy. Relax. Kies ook iets leuks uit. Als je Thomas voor jezelf wilt, moet je echt beter je best doen. Jolijn staat hoe dan ook met 1-0 voor. Dat snap je toch wel?’

‘Wat is er met mij?’ hoor ik Jolijn opeens achter me.

Van schrik begin ik raar te lachen.

‘Nou?’ Ze ploft neer op het bed. Haar grote, bruine ogen kijken me vragend aan.

‘Eh, niks.’ Ik wrijf over mijn gloeiende wangen.

‘Joh,’ begint Chloë. ‘We hadden het er net over hoe strak jij vorige week die corner nam tegen die kakmeiden van Breda. Daardoor kon ik scoren. Toch, Teddy?’

Ik knik. ‘En stonden we met 1-0 voor.’

Jolijn haalt haar schouders op. ‘O, zo.’ Ze schopt Irenes pumps uit. ‘Niet te doen deze dingen, ik zwik de hele tijd om. En in dit leren jurkje zweet ik als een gek.’

‘Pas deze.’ Chloë wappert met een superstrak grijs geval.

‘Haha, heel grappig, wil je dat ik op een zeekoe lijk? Ik heb niet zoals jullie maatje -’

‘Lalala.’ Chloë drukt haar oren dicht. ‘Daar gaan we

weer. Doe niet zo zielig, alsjeblieft. Ja, sorry dat ik het zeg, maar ik hoor jou nooit over zeekoeien als je Caramel Macchiato's met extra slagroom bestelt bij Starbucks.'

Jolijn trekt een verontwaardigde blik.

Het liefst zeg ik wat van Chloë's lompe woorden, maar ik kan er vergif op innemen dat ze dan een dubbelzinnige opmerking over Thomas maakt. Om me terug te pakken. Had ik haar maar nooit in vertrouwen genomen over hem.

'Ja, wat?' vraagt Chloë. 'Kunnen jullie allebei wel raar kijken. Het is gewoon zo. Trouwens, laatst zei je nog dat Thomas gek is op jouw dikke billen.'

Jolijn knikt. 'Hoewel hij...' Ze zucht. 'Laat ook maar.' 'Zeg.'

'N-nee.'

'Vertrouw je ons niet?'

'Jawel.'

'Gelukkig, want vertrouwen is alles.'

Jolijn zucht. 'Volgens mij heeft hij een ander.'

Ik word nóg zenuwachtiger. Nu gaat het gebeuren. Nu zegt ze dat ze weet van hem en mij. Pulkend aan mijn nagellak vraag ik me af wat ik moet doen. Doorvragen? Of er juist overheen praten? Over iets anders beginnen?

'Een ander?' vraagt Chloë, terwijl ze mij overdreven lang aanstaart. 'Wie dan?'

Ik krimp ineen. Dit doet ze expres.

'Weet ik niet.'

'Doet hij anders?' Nog steeds kijkt Chloë mij aan.

Ik sein met mijn ogen en richt mijn blik dan op Jolijn.

Jolijn haalt haar schouders op. 'Een beetje. Hij is sneaky met zijn telefoon.'

‘Alleen dat?’

‘Eh, ja. Maar...’

Chloë begint te lachen. ‘Gaat vast om vieze filmpjes die jij niet mag zien. Of zo’n fitgirl die hij volgt op TikTok.’

‘Denk je?’

‘Honderd procent.’

Ik knik. ‘Er is heus niks aan de hand.’

‘Doen jullie het eigenlijk nog?’ vraagt Chloë.

Nee, denk ik. Hij doet het met mij.

‘Eh, soms.’

Ik schrik van haar antwoord.

‘En hoe is dat dan?’

‘Ja, jeetje, Chlo, zelfs dan doet-ie raar. Alsof het een moetje is of zo.’ Haar snikken gaat over in huilen.

Het liefst huil ik een potje mee. Want Thomas liegt ook tegen mij. Zijn woorden klinken in mijn hoofd. *Nee, nee, ik doe het niet meer met haar.* Maar ik mag niks laten merken.

‘Nou, dan is het toch simpel?’ roept Chloë uit. ‘Stop met hem.’ Ze knipoogt naar mij. ‘Echt, hoor. Hij is je tranen niet waard.’

Jolijn knikt. ‘Misschien heb je gelijk, maar -’

‘Ik heb al-tijd gelijk,’ roept Chloë dwars door haar woorden heen. ‘Kom...’ Ze trekt Jolijn omhoog. ‘Loop even mee naar de badkamer, dan fiks ik je make-up. Waar liggen je sneakers?’

‘Eh, in een van die andere kamers.’

‘Teddy haalt ze wel voor je. Toch?’ Haar stem is mierzoet.

Terwijl ik wegloop, neem ik een besluit. Niet Jolijn, maar ik ga stoppen met Thomas. Dat stiekeme gedoe tussen ons moet stoppen. Er staat te veel op het spel. Jolijns vader is de hoofdcoach van Heren 1. Hij knik-

kert Thomas meteen uit het team als hij erachter komt dat hij zijn dochter bedriegt. Thomas' kans op een plek in het Nederlands elftal is dan verkeken. En mijn vriendschap met Jolijn en haar vriendinnen zal ook meteen over zijn.

Zaterdagavond, 0.10 uur

Warme lucht slaat in mijn gezicht. De woonkamer is een sauna. Roze, blauw en groen licht flitst over gezichten, armen en benen. De sigarettenwalm is ondraaglijk.

Van ellende neem ik de zoveelste slok tequila. De alcohol glijdt wrang door mijn keel. Een rilling volgt. Op dit moment kan ik toch niks meer doen aan wat er allemaal in dit huis gebeurt. Beter zorg ik ervoor dat ik het ook leuk heb.

Jolijn en Sabine staan naast me uitbundig te dansen. Echt knap hoe snel Jolijn zich heeft herpakt. Als ik naar haar lieve gezicht kijk, weet ik dat ik de juiste beslissing heb genomen. Exit Thomas. Ik zet mijn vriendschap met Jolijn niet meer op het spel voor hem.

Mijn buik kriebelt als ik de begintune van 'Blinding Lights' hoor. Ik gooi mijn hoofd in mijn nek, draai met mijn heupen en volg het ritme van de beat. De muziek van The Weeknd betovert me. Of is het de tequila? Wat maakt het uit. De rem is er bijna af. Ik voel het. Morgen los ik alles op. De troep, de schade, de stank... Mor-

gen zie ik wel verder. Ik draai een kwartslag en kijk recht in Thomas' blauwe ogen. Hij hangt relaxed tegen de muur.

Please, kijk nou niet zo naar me. Het is alsof zijn ogen magneten zijn. Ik bijt op mijn lip en hou mijn hoofd schuin. Onze blikken zuigen zich aan elkaar vast. Het liefst kruip ik tegen hem aan en... *Stop! Niet meer naar hem kijken. Niet meer aan hem denken. Het kan niet en het mag niet. Exit Thomas.*

Sabine stoot me aan. 'Help effe.' Ze stuntelt met twee glazen wijn en een glas cola.

Ik pak een glas aan. De wijn klotst over de rand. Vlug neem ik een slokje. Het smaakt zuur.

'Rafaël draait weer lekker, hè?'

Ik knik.

'Zó goed dat jullie hem hebben geregeld.'

Ik lach.

'Vraagt hij er veel voor? Vijfhonderd euro toch?'

'Nee, joh. Chloë heeft een deeltje kunnen sluiten.'

'Echt? Wat dan?'

'Eh... nou....' Ik zoek naar woorden. Mag ik van Chloë zeggen dat we een tijdje op Rafaëls wietplanten moeten passen?

'Ze betaalt hem in natura, zeker.'

Ik schiet in de lach. 'Zoiets.'

Sabine stopt abrupt met dansen. Met een verwrongen gezicht kijkt ze me aan.

Het bezorgt me een ongemakkelijk gevoel. Ik leg mijn hand op haar schouder. 'Hé, wat is er? Heb ik iets verkeerd gezegd?'

'Nee, nee.' Ze duwt mijn hand weg. 'Ik voel me niet lekker. Misselijk. Te veel gedronken.'

'Jij?'

Ze knikt. 'Ik ga water drinken. Zie je zo weer.' Een

seconde later baant ze zich een weg door de meute in de richting van de keuken. Ze drinkt bijna nooit. Alcohol vindt ze niet lekker. Zal ik achter haar aan lopen? Vragen of ze ergens van baalt? Ik check waar Boris is. Ah, hij staat vlak achter me. Met zijn rug naar me toe, omringd door lachende meisjes. Hij heeft weer alle aandacht. Zou dát Sabine dwarszitten? Ze is het toch gewend? Ik schrik op van een tik op mijn schouder en draai me om.

Het is Chloë. ‘Ik zei je toch? He makes the party.’

‘Wie? Boris?’

Ze maakt een wegwerpgebaar. ‘Yaks, nee. Ik bedoel hĳ daar.’ Ze wijst naar Rafaël achter de dj-desk. ‘Bedankt, Chloë, goed geregeld, Chloë, je bent de beste, Chloë.’

‘Jaja,’ zeg ik lachend. ‘Allemaal waar.’

‘Als we nog meer sterkedrank nodig hebben, kunnen we een paar flessen uit zijn bus pakken, zei hij net.’

‘Maar we hebben geen geld meer.’

‘Joh, dat zit wel goed. Ik regel het.’

‘Jaja,’ zeg ik weer.

‘Ey, luister!’ Chloë steekt haar vinger in de lucht. ‘Ons liedje. Heb ik net aangevraagd.’ Ze trekt me mee naar Jolijn, die bezig is met de eerste moves op het nummer van Europe. Het was niet de bedoeling, maar ons dansje in de kleedkamer van de hockeyclub ging viral op TikTok. Inmiddels is het zo’n vierhonderdduizend keer bekeken. Een paar tellen later rockt iedereen in de woonkamer met ons mee. Een euforisch gevoel overspoelt me en eindelijk verdwijnen mijn zorgen over het feest naar de achtergrond. Lachende gezichten, gejoel, geklap, telefoontjes die de lucht in gaan; we lijken wel celebrity’s met zijn drietjes. Jam-

mer dat Sabine niet meedoet. Waar is ze? Nog steeds in de keuken? Ik probeer tijdens het dansen de gezichten langs te gaan. Geen Sabine, maar wel... Ik knijp mijn ogen samen. Mijn adem stokt. Nee, dit kan niet waar zijn. Please, laat ik het verkeerd zien. Deze foute groep is niet op ons feest.

Helaas.

Ze zijn er wel.

Chloë ziet het ook. ‘Wat doet Patrick hier?’ Ze wijst naar een jongen met een blond staartje.

‘Ken je hem?’

‘Nou, eh... kennen is een groot woord. Ik vind hem vooral heel vies.’

Ik schiet in de lach. Nog voordat ik kan vragen waarom ze dat vindt, zegt ze: ‘Heb heel dom een paar weken geleden met hem gezoend. Zó faking vies, zijn tong is net schuurpapier. En hij stinkt. Heb ik ook gezegd tegen hem.’

Mijn ogen vliegen open. ‘Je hebt wát gezegd?’

Ze haalt haar schouders op. ‘Ja, hallo, hij bleef me stalken via socials. Ik werd gek van hem. Dus toen heb ik dat via DM laten weten. Vond-ie niet leuk.’

‘En nu is hij dus hier,’ zeg ik. ‘Met zijn vrienden.’

Ze rolt met haar ogen. ‘Helaas wel. Jaag jij hem weg? Laatst op een ander feestje schold hij me uit waar iedereen bij stond, hè?’

Ik zucht.

‘Please? Teddy, ik vind hem serieus eng. Die gast spoort niet. Regel please dat-ie weggaat.’

Ik wil zeggen dat ze het zelf mag doen. Maar dan zie ik Patrick een meisje optillen en over zijn schouder slingeren. Zijn vrienden wijken uiteen, stikkend van de lach. Bier klotst uit hun flesjes. Een jongen volgt Patrick's voorbeeld. Milou, onze keepster, is de klos. Ze

gilt het uit. Fak, deze gasten nemen de boel over. Ze moeten weg.

‘Volgens mij stuurt hij me ook die nare berichtjes,’ zegt Chloë. ‘Je weet wel, ik liet ze je laatst zien.’

‘Zou het?’

Ze geeft me een por. ‘O jee, niet meteen kijken. Hij komt naar me toe.’

Speelt ze toneel? Of wordt ze echt nerveus van hem?

‘Jij voert het woord,’ sist ze.

‘Doe normaal, dat ga ik niet... O, hoi, eh... Patrick.’

Hij grijnst. ‘Goed feestje. Ik zag wat TikToks voorbijkomen en dacht: hier moeten mijn vrienden en ik bij zijn.’

‘TikToks?’ herhaal ik dom.

Hij knikt naar Chloë, die zich heeft omgedraaid en overduidelijk tussen de anderen wil verdwijnen.

Lekker dan, laat ze het mij oplossen. Net als ik wil vragen of hij het oké vindt om weg te gaan, schiet er iets wits langs mijn benen.

Hard gelach, gegil, gejoel... Wat gebeurt er?

Een paar meisjes springen op de bank. Eentje flipt helemaal.

Zie ik het goed of is het de alcohol die een loopje met me neemt? Zijn er geiten binnen? Ik knipper, sper mijn ogen open, maar ik zie het echt goed. De vier witte geiten zijn werkelijk waar uit het weiland gehaald. Om hun nekken zijn sjaaltjes geknoopt. O god, toch niet het dure Louis Vuitton-sjaaltje van Irene?

Boris en Yannick houden ieder een geit vast. Ze stappen er wijdbeens overheen. Allebei hebben ze een theedoek over hun hoofd geknoopt, als een piratenmuts.

Ik had het kunnen weten: Yannick met zijn kinderachtige gedoe. Hij doet alles voor aandacht. Hetzelfde

geldt voor Boris. Soms snap ik niet wat Sabine zo leuk aan hem vindt.

Yannick gebaart naar dj Rafaël.

Boris strekt zijn armen uit.

Iedereen wijkt uiteen. Een soort gangpad ontstaat.

De tune van *Pirates of the Caribbean* klinkt.

Wat zijn ze van plan?

De arme geitjes hoor ik niet, maar ik zie ze wel mekeren. Ze zijn doodsbang.

Sabine is terug uit de keuken. Ze vist Boris' telefoon uit zijn broekzak en begint foto's en filmpjes te maken. Vindt ze dit echt grappig? Gaat het weer goed met haar?

De microfoon wordt aangezet, een oorverdovend gepiep klinkt en dan kondigt Rafaël aan: 'Tien euro inzet. Wie o wie gaat deze race winnen? U kunt nú bieden.' Het is alsof we op de kermis zijn. Verbazingwekkend hoe snel er tientjes uit broekzakken en tasje komen.

Iedereen om me heen moet lachen.

Chloë zit op de bank met een ander geitje op schoot. Ze probeert het geitje met hulp van een teamgenoot een shirt aan te trekken. Voorpoten door de armsgaten. Het is een Disney-shirt van een van mijn oppas-kinderen. Hoe komt ze daar nou zo snel aan?

Ik wil dit niet. Dit moet stoppen. Deze dieren horen in de wei. Dit kan niet. 'Stop!' roep ik. 'Stoppen!'

Niemand luistert naar me.

Het gejoel en geklap wordt erger als Thomas opeens verschijnt. Met de shetlandpony.

'Lachen dit,' hoor ik Sabine zeggen.

'Nee,' snauw ik.

Ze geeft me een por. 'Kom op, joh. Laat ze gewoon.'

Een tel, misschien twee tellen doe ik niks. Dan ren

ik naar Rafaël, ruk de microfoon uit zijn handen en roep: ‘Stop hiermee. Nu meteen. Dit is mijn huis. Dit zijn mijn dieren. Stoppen nu of het feest is afgelopen.’

www.margjewoodrow.nl

www.uitgeverijdefontein.nl

© 2015, 2023 Margje Woodrow

Voor deze uitgave:

© 2023 Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Omslagafbeelding: © Trevillion / Dmitry Ageev

Omslagontwerp: Marry van Baar

Grafische verzorging: Atelier van Wageningen

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 261 6401 9 (e-book 978 90 261 6402 6)

NUR 284, 285